

Johan SOENENS

Gemeenschapsbegeleider bij de zusters van Sint-Vincentius Kortemark

Met veel warmte bemande Johan SOENENS (49) meer dan twintig jaar het onthaal van een bankkantoor. Op een avond kwam hij echter thuis en meldde zijn dochter een telefoontje van zuster Denise. SOENENS belde terug. Enkele maanden later ruilde hij de bank en de klanten, voor het kantoor en de taken van moeder-overste in het klooster van Kortemark.

‘Het treft me dat ook religieuzen zich steeds blijven herbronnen’

Jozefien VAN HUFFEL

Zes weken is Johan SOENENS aan de slag in Kortemark, wanneer we hem een bezoek brengen. Tijdens het gesprek schuifelt een zuster voorbij de ramen van zijn kantoor. „Dat is onze honderdjarige. Ze werkt zelfs nog een beetje met de computer”, zegt hij. Als gemeenschapsbegeleider bereidt SOENENS gebedsdiensten voor, heeft hij administratieve taken en denkt hij mee na over de toekomst van het klooster. Maar net zo goed brengt hij de zusters naar het station.

–Hoe kwam de congregatie bij u terecht?

Zowat een jaar geleden overleed zuster Ida, de vorige overste in Kortemark. In de congregatie bleek niemand bereid of geschikt om haar op te volgen. Zuster Denise, de overste van het klooster in mijn woonplaats Eernegem, contacteerde dan maar een aantal mensen. Met mij werkte ze jarenlang samen in de parochieploeg.

Aanvankelijk was de vraag van zuster Denise natuurlijk vreemd voor me, maar na enkele gesprekken was ik zeker van mijn beslissing. Enerzijds trok het kloosterleven me altijd al aan. Al sinds mijn zeventiende trek ik bijvoorbeeld geregeld naar de abdij van Westvleteren. Anderzijds was mijn functie in de bank er een die almaar vaker wordt geschrapt. Ik was geen verkoper, ik was veeleer het gezicht van de bank. Wanneer ik klanten ontving, wilde ik weten wie ze waren en waar ze bekommerd om waren. De bankwereld heeft echter almaar meer aandacht voor cijfers en almaar minder voor het menselijke. Ik was niet op zoek naar een andere baan, maar ik ben wel blij dat ik nu voltijds met mensen en relaties bezig mag zijn.

Mijn omgeving reageerde overwegend positief op mijn nieuwe job. Sommige vrienden vroegen zich af of ik mijn dag hier wel gevuld zou krijgen, anderen zuchtten bij de gedachte aan de berg werk die ze zich hier voorstelden. Ook de klanten in de bank moedigden me aan, al gingen de meesten er aanvankelijk van uit dat ik hier boekhouder werd.

–U betreft als leek het kantoor van moeder-overste. Is dat voor de zusters een moeilijke overgang?

De beslissing van de zusters om een leek in te schakelen, was vast moeilijker dan mijn beslissing om van job te veranderen. Ze zijn al veertig of vijftig jaar een religi-

Johan Soenens: „De beslissing was vast moeilijker voor de zusters dan voor mij.” © Violet Corbett Brock

euze overste gewend. Met haar deelden ze echt het leven, terwijl ik ’s avonds en in het weekend terugkeer naar mijn gezin. Moeder is niet meer altijd thuis.

„In de bankwereld is er almaar meer aandacht voor cijfers en minder voor mensen. Dan ben ik liever voltijds met mensen bezig”

Ik weet dat er een open discussie is geweest. Sommige zusters vertellen me eerlijk dat zij geen voorstander waren van de komst van een buitenstaander. In de praktijk ontvingen ze me echter allemaal met even veel goede wil. Een afwachtende houding hadden ze niet: vanaf dag één liepen ze binnen in het kantoor om me aan te spreken.

Ik ben niet de directeur van het klooster. Ik ben ook geen ambtenaar, al heb ik wel degelijk administratieve taken. Ik ben gemeenschapsbegeleider en dat wil zeggen

dat ik er ben voor de zusters met alle problemen die ze hebben. Net daarom is het belangrijk dat ik, wanneer ik hier ben, ook alle vieringen bijwoon.

Het is de bedoeling dat ik op termijn ook voorga in gebedsdiensten. Ik heb daar al enige ervaring mee en was eigenlijk toch al van plan om de cursus tot gebedsleider te volgen. Door mijn nieuwe baan bleek dat alleen iets dringender dan verwacht. De zusters hebben trouwens geen andere verlangens voor een gebedsdienst dan een parochiegemeenschap en ze staan ook echt wel open voor nieuwe dingen.

–Wat was er nieuw voor u in het klooster?

Het feit dat ook een kloostergemeenschap zich voortdurend moet herbronnen. Het is niet omdat je intreedt en een habijt draagt, dat je het geloof voor altijd hebt verworven. De zusters blijven zichzelf en hun roeping in vraag stellen en werken aan de gemeenschap.

Ook voor mij als gelovige is herbronnen erg belangrijk. Ons gezin is al jaren lid van de Fraterniteit van Charles de Foucauld in de parochie. Maandelijks komen we samen, lezen we een evangelietekst en gaan

we daarover in gesprek. Als je je niet voortdurend laat voeden, raakt het vuur van het geloof gedoofd door de dagelijkse sleur.

Het evangelie stelt steevast vragen aan de persoon die ermee in aanraking komt. Wat heb ik te doen of te laten? De zusters hadden tot voor kort ook de gewoonte om evangelieteksten op die manier op het leven te leggen. Binnenkort beginnen we er opnieuw mee.

–Kent u alle zusters inmiddels?

Er wonen veertien zusters in het klooster en ik bezocht ze alle persoonlijk. Hun levensverhalen zijn ontzettend boeiend. De ene zuster maakte de onafhankelijkheid van Congo mee, een andere is nog dagelijks in de weer voor de projecten in Haïti die ze mee opstartte. Maar of ze nu miszuster, verpleegkundige of leerkracht zijn geweest, ze zijn geen van allen bitter over de toekomst. Ze zijn dankbaar voor en trots op wat ze konden betekenen.

De komende jaren zal ik betrokken zijn bij beslissingen over de toekomst van de congregatie en haar kloosters. Ik denk dat het daarbij vooral belangrijk is dat de zusters zich altijd zo goed blijven voelen.